

Cukorka.

Emlékszel, mikor az édes apád vasárnap reggel egy fényes krajcárt adott és akkor lelkenedezve szaladtál a szomszéd cukros-blotba s kértél egy krajcárért savanyu cukrot. Valami csodálatos kincs volt akkor szemedben az a fénylő rézkrajcár, egy összeget képviselt, érték volt, amelyért ellenértékül bizonyos számú cukrokat csomagolt be a papirosba a kecskeszakállu boltos. Vasárnap volt és ilyenkor nem kellett reggel felkelni, iskolába szaladni, ellenben a cukros-bolt nyitva volt és úgy-e, emlékszel, nemcsak az apád adott néha fényes krajcárt, hanem az a bácsi, akinek a nevére nem emlékszel s aki sokszor jött hozzátok látogatába (ó, azóta már régen elment a halottak közé) szintén fényes krajcárt adott, ha kedveskedni akart neked, mondván:

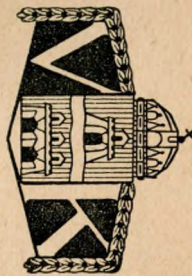
— Itt van fiam egy krajcár, vegyél cukrot rajta.

És emlékszel a törökmézre, amelyet egy furcsa olasz ember árult az iskola előtt? Délben tizenkettőkor jöttél ki az iskolából és a törökmézes előtt valóságos bőrze volt, egymás hátán álltatok és egy krajcárért törökméz mennyi örömet és boldogságot adott akkoriban, az utcán etted papirosból és nem sokat törődöttél azzal, hogy most ebédelni mész haza, tehát ebéd előtt nem éppen ajánlatos a törökméz. És emlékszel a nyolcadik gimnáziumra, amikor az érettségire való tanulás helyett a Gellérthegy aljában kószáltál azzal a leánnyal, akiről azt hitted, hogy majdan a feleséged lesz, (mindenki az érettségi előtt azt hiszi, hogy felesége lesz az a leány, akivel csöndes budai utcákon sétálni szokott), és kis, selyempapirba göngyölt cukorkákat vittél neki mindig a zsebedben és emlékszel aztán sokkal később a barnacsomagolású Gerbeaud-ra, fél kilót, néha egy egészket küldtél belőle minden héten egy asszonynak, aki szivednek kedves volt s akit nem sérthetél meg azzal, hogy ékszert,

vagy egyebet nyujts át neki tiszteleted jeléül. S emlékszel arra is, hogy a gyermekkori krajcáros örömeiktől egészen az egy kiló Gerbeaud-ig milyen simán és gond nélkül ment mindez, a cukor olyan természetes volt, hogy el sem tudtad volna képzelni másképpen, istenem, nem érzed, hogy milyen szomorú most mindez, az embert már nemcsak régi boldogságokra való emlékezés teheti szomorúvá, hanem a cukor, ez a kicsiny, selyempapirosba göngyölt csokoládé is belesodorja az elérzékenyedésbe. Ma reggel sokáig elmerengtem ezeken a dolgokon, amelyekről itt szóltam neked, kezembem tartottam az ujságot, amelyben azt olvastam, hogy a cukorkák árát maximálták, de hiába tették, mert cukorka már amúgy is alig van, csak olvastam ezt a száraz napihírt és az egyhangu betűk mögül kirajzolódott ifjkorunknak egy elveszett, szép kis öröme.

(—lassa—)

Közp. nyomt. XX cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

3816

Szerző: -lassa		Hely	
Cím: Cukorka		Idő	
Forrás: Magyar Hirlap		Személy	
Bp.	1918. IX. 28.	Helyszám	
(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	
		(Oldal)	

Székesfővárosi háziyomda 1918